

Ruslan C Pashayev

Russian Folkstyles of Wrestling

Dear Friends,

I am happy to share with you information on the traditional Russian styles of wrestling (collar and back-hold styles) as they were documented by a noted Russian-language lexicographer, polyglot, Turkologist, and founding member of the Russian Geographical Society called Vladimir Ivanovich Dal (1801-1872), as well as a reference to Russian folkstyle martial arts (both wrestling and boxing) which appeared in the 1800s Dutch sources (translation is attached).

ENJOY THE READ.

Thanks.

Kind regards,

Ruslan Pashayev

Europa: verzameling van uit- en inlandsche lettervruchten ter ..., Volume 4

By H. Lagerweij, Dordrecht, 1838

Page 221

In het worstelen oefenden zich zoowel de aanzienlijken als de geringen , en , even als voor eeuwen , is het nog te genwoordig met weinig of geene verandering , in gebruik . De kampvechters maakten den halsknoop van hun bont hemd los , de borst werd vrij , de mouwen waren hoog op gestroopt ; zoo omvatten zij elkander met de gespierde ar men , oog aan oog , elkanders adem inhalende ; het boven lijf scheen dikwijls in rust , terwijl de beenen , door elkander geslingerd , in eene altijd durende beweging waren. Met eené voorbeeldelooze veerkracht hief de bijna ter aarde nederge drukte zich weder op, en begon op nieuw den strijd . Wanneer de overwonnene op den grond lag , en van den overwinnaar eenen kus bekomen had , dan was de strijd geeindigd. Ik zag eens , dat een krachtig Rus , na eenen langen kampstrijd, eindelijk zijnen tegenpartij overwonnen hebbende , den afge matte als een klein kind op zijnen arm nám , en weg droeg . De vuistkamp was slechts onder het gemeene volk in ge bruik , maar ook bij hetzelfde zoo geliefkoosd , dat hij, in weer wil van het strenge verbod , nog onder de regering van de tweede Catharina , zelfs in St. Petersburg bedreven werd.

RUSSIAN BACK-HOLD.

In wrestling both the nobility and lower classes exercised, and, as for centuries, it is still present with little or no change in use. The champions unbuttoned their fur shirts, the breasts were released, the sleeves were rolled up high; **thus they embraced each other with the**

www.traditionalsports.org

muscular arms, eye to eye, catching each other's breath; the upper body often seemed at rest, while the legs intertwined were in a perpetual motion (use of legs and feet for throwing, tripping). With exemplary resilience, the almost fallen wrestler raises himself again, and the battle began again. *When the vanquished lay on the ground*, and had received a kiss from the victor, the battle was over. I once saw that, after a long battle, a strong Russian, having finally overcome his adversary, took the tired one on his arm like a small child, and carried it away. The wrestling battles were only in use among the common people, but also so favored by them that despite a strict prohibition, they were still widely practiced under the reign of Empress Catherine II (The Great), even in St. Petersburg (the capital of Russian Empire).

Met groote bruin lederen vuisthandschoenen voorzien , die vooraf zorgvuldig door de veteranen , welke door hunne kloppartij tot deze eer geraakt waren , onderzocht werden, of er ook lood of steen in dezelve verborgen was , begon de kamp in massa . Het was eene algemeene vriendschappelijke kloppartij. Ondertusschen mogten de slagen regtstreeks slechts op den schouder, den nek en den rug vallen , maar niet on de borst, noch in het aangezicht. Wie zijn genoeg had , kon oogenblikkelijk met den kamp uitscheiden ; ook was het geoorloofd , van tegenpartij te ' ' verwisselen , doch 'het was niet geoorloofd, dat er meer dan een te gelijk op denzelfden strijder los sloegen. Bij den strijd , man tegen man , golden dezelfde wetten ; doch hier vielen de slagen nog zwaarder en kachtiger, en de wederzijdsche verbittering was grooter. De overwinnaar in het vuistgevecht verwierf genen dank ; hij vond zijne belooning in het bewustzijn en in het zoete', streelende gevoel , slagen uitgedeeld en ontvangen te hebben .

RUSSIAN FIST-FIGHTING.

Wearing *large brown leather gloves*, which were carefully examined beforehand by the veterans of the ring, whether any lead or stone was hidden in them, the **group-fight** (a fight between two teams) began. **It was a general friendly knocking-down match.** Meanwhile, the blows were **to fall directly on the shoulder, neck, and back only, but not on the chest, nor on the face.** Whoever had his **pleasure could immediately end the fight**; it was also lawful to change sides, but it **was not lawful for more than one to strike at the same warrior at the same time.**

In the fight, hand-to-hand, the same laws applied; but here the blows were even more severe and fierce, and the mutual bitterness was greater. The victor in the fistfight earned no thanks; he found his reward in consciousness and in the sweet, caressing feeling of having dealt and received blows.

1903-1909

Борёніе ср., борёба ж. вообще усиліе одолѣть противника, состязаніе двухъ силъ; || единоборство безъ оружія и безъ побоевъ и драки, гдѣ противники только стараются побороть другъ друга, свалить съ ногъ.

Борьба, какъ ристаніе, единоборство, различна, по обычаямъ и условіямъ: Рускіе борются либо съ носка — одной рукой другъ друга за воротъ, а другою не хватать; либо накрестъ руками, черезъ плечо и подъ силки, и валаютъ черезъ ногу, подламываютъ подъ себя и, припада на колѣно, перекидываютъ черезъ себя. Татары и башкиры закидываютъ другъ другу поясъ на поясницу, не хватаясь за одежду и упершись лѣвымъ плечомъ другъ въ друга, а перехватывая руками и подставляя носковъ не дозволяется. Калмыки, полунагіе, въ однихъ порткахъ, сходятся, кружа другъ около друга, и вѣхляются какъ ни попало, ломая другъ друга по произволу. **Борѣцъ** [ред. борца] м. единоборецъ, искусный въ борѣбѣ, или пытающій въ ней силы, могуту, ловкость; кто борется. *Вызвать борцовъ на борьбу.* || Кто борется тѣлесно или духовно,

1880-1882

датель. Борьба, какъ ристаніе, единоборство, различна, по обычаямъ и условіямъ: Рускіе борются либо съ нос — одной рукой другъ друга за воротъ, другою не хватать; либо накрестъ руками, черезъ плечо и подъ силки, и валаютъ черезъ ногу, подламываютъ подъ себя и, припада на колѣно, перекидываютъ черезъ себя. Татары и башкиры закидываютъ другъ другу поясъ на поясницу, не хватаясь за одежду и упершись лѣвымъ плечемъ другъ въ друга, а перехватывая руками и подставляя носковъ не дозволяется. Калмыки, полунагіе, въ однихъ порткахъ, сходятся, кружа другъ около друга, и вѣхляются какъ ни попало, ломая другъ друга по произволу. **Борѣцъ** м. единоборецъ, искусный въ борѣбѣ, или пытающій въ ней силы, могуту, ловкость; кто борется. *Вызвать борцовъ на борьбу.* || Кто борется

1863-1866

Борьба, какъ ристаніе, единоборство, различна, по обычаямъ и условіямъ: Рускіе борются, либо съ носка — одной рукой другъ друга заворотъ, а другою не хватать; либо накрестъ руками, черезъ плечо и подъ силки, и валаютъ черезъ ногу, подламываютъ подъ себя и припада на колѣно перекидываютъ черезъ себя. Татары и башкиры закидываютъ другъ другу поясъ на поясницу, не хватаясь за одежду и упершись лѣвыми плечами другъ въ друга, а перехватывая руками и подставляя носковъ не дозволяется. Калмыки, полунагіе, въ однихъ порткахъ, сходятся, кружа другъ около друга и вѣхляются какъ ни попало, ломая другъ друга по произволу. **Борѣцъ** м. единоборецъ, искусный въ борѣбѣ, или пытающій въ ней силы, могуту, ловкость; кто борется. *Вызвать борцовъ на борьбу.* || Кто борется тѣлесно или духовно, съ посто-

Russian wrestling - two modes:

Toe Play - wrestlers take a hold of each other by the collars with one hand, another hand is free.

Criss-cross Play - above and under the shoulders, tripping and going down on the knee and flipping over the head are the chips applied.

NOTE: Russian Back-Hold

Tatars and Bashkirs Wrestling:

Belt or Waistband Wrestling - wrestlers take hold of each other by the belts, left shoulder-to-shoulder position, tripping and changing initial hold isn't allowed.

Kalmyks Wrestling:

Half-naked wrestlers, wearing only breeches, wrestlers circle around each other and catch as they can and throw as they would.

DE KAMPSPLEN DER OUDE RUSSEN.

De kampspelen der oude Russen hadden weinig gelijkens met de tournoispelen der Germanen. De eerstgenoemden waren vermoedelijk van Arabischen oorsprong, en geheel strookend met den woesten aard der toenmalige Russen. Ondertusschen, ook hier in het slavenland, huldigden zij de min en ademden zij eenen ridderlijken geest. De krijgslieden van den Don hebben nog iets van die oefeningen overgehouden; zij zwaaijen hunne lansen, en rijden hunne paarden met dezelfde vaardigheid, als de kampioenen van dien tijd. De voorbereidselen tot zulk een wapenspel waren hoogst eenvoudig. Er werd een veld of eene weide gekozen, waarvan de eenige vereischte eene groote ruimte was. De lijfeigenen, de Hlopi, de Sakupni *) dolven eene sloot, en wierpen wallen op, om de kampers van de aanschouwers af te scheiden. Op de wallen werden zitplaatsen van zoden gemaakt, die nog met bonte dekken beled werden voor de vrouwen en grijsaards. Kunstige loofdaken uit dennen- en berkentakken, zoo als nog thans met Pinkster in de rusalnaja week, be-

*) Hlop, knecht; Sakup, gekochte, was diegene, die, uit eigen wil, of door zijnen heer voor eenen bepaalden tijd tot dienstbaarheid verplicht, na afloop desselven weder vrij werd.

schutten voor de stralen der zon. Een geestelijke was tegenwoordig, om bij een onverhoopt ongeluk den gevaarlijk gewonde de biecht af te nemen, en hem den zegen te geven. Dezulken, die in vijandschap of openbare twist met elkander leefden, die eenen wrok jegens elkander voedden of voor den Vorst en het geregt aangeklaagd waren, mochten niet met elkander kampen. Diegenen, welke hunne kracht en bekwaamheid jegens elkander beproeven wilden, schudden elkander eerst trouwhartig de hand, kusten elkander op het voorhoofd en den mond, en wandelden arm in arm de strijdbaan op en neder.

Gedurende de voorbereidselen zongen de vrouwen en meisjes lofliederen op moed en dapperheid; de jongelingen vielen in, en het volkslied van den sterken en mannelijken *Bogatyr Nachdai*, die alleen driehonderd krijgers in het kampgevecht sloeg, maakte het slot uit. Zonder gezang kende en kent de Rus geene vreugde. Nu verstomden de gezangen, alles was gereed, en er ontstond eene pauze van verwachting. Daarop besproeide de geestelijke de plaats met wijwater, en gaf aan elken deelnemer het kruis te kussen, waarna de konuchi de paarden in de baan leidde. Zij waren los en vrij, gelijk in hunne steppen, zonder teugel, zonder zadel. Dartelend en juicheud verlieten de jonkvrouwen hare plaatsen; en bestegen hare lievelingspaarden, die zich door hunne lichtere kleuren en sierlijkere gestalte van de forsche paarden der mannen onderscheidden. Nadat de schoonen eenen tijd lang rond gesprongen hadden, vlogen de jongelingen in de baan, en haastten zich, om de nog overige paarden te bestijgen. Onderwijl vlogten de jongvrouwen, en zetten als geoefende paardrijdsters over sloot en wal.

Als nu begon er een rechte sabijnenroof; elk der jongelingen trachtte zich van eene schoone meester te maken, en haar van haar paard op het zijne te tillen, als wanneer hij langzaam met zijne buit naar de zitplaats der vrouwen reed; de vangene moest zich met eenen kus, eene bloem, een klein versiersel voor den valk of den ridder zelven los koopen, en werd nog bovendien door de speelgenooten,

welke zoo gelukkig of ongelukkig waren, niet gekregen te zijn, uitgelagchen. Hierop werden de tengere vrouwen paarden weggeleid, en daarentegen de weinig getemde paarden der woestijn in het strijdperk gedreven. De ruiters bestegen de ongezadeldde dieren; een wild dooreen rennen begon; vlugtend en vervolgend joegen de Molodenci in slangenkringen rond. Ieder een zocht het paard des anderen bij de lange manen te vatten, en met hetzelfde als eenen vangene aan het bepaalde doel te komen. Zij, die eene bijzondere kracht bezaten, trachtten met elke hand een paard te grijpen, en met dezen buit voort te snellen, terwijl zoowel de aldus voortgetrokken dieren, als de ruiters zelven, alle pogingen te werk stelden, om den overwinnaar en de schande te ontkomen.

De wedloop bestond hierin, dat men de ledige paarden, die door de konuchi en knechten met geschreeuw en geraas aangedreven werden, ver vooruit liet loopen, waarna op een gegeven teeken de loop der jongelingen begon, om de wegsnellende dieren in te halen en op hunnen rug te springen.

Bij het werpen werden de steenen ballen eerst zorgvuldig door de oudsten onderzocht, gewogen en met het naamteeken van den eigenaar gemerkt; hierop reden de wedspelers langzaam in eene rij, en wierpen met kracht de steenen ballen naar eenen ver afstaanden eiken boom, zoodat de takken plotseling in stukken braken en de honderjarige stam ontbladerd en van zijn schoonste sieraad beroofd werd; diegenen, wier ballen verbraken en verbrijzelden, genoten de eer der overwinning.

Met den hoog werd slechts te paard in vollen ren geschoten; de beste schutters deden dit, terwijl zij zich achter over hogen, en over den linker schouder den pijl lieten vliegen, of zij zwaaiden zich — gelijk nog tegenwoordig de Kozakken doen — onder den buik des paards, en schoten in deze houding naar het doel.

De meest geliefkoosde kamp was met de lans; zij vereischte eene ongewone bedrevenheid en eene reusachtige kracht in de armen: twee of ook vier ruiters vlogen in snelle

vaart op eenen enkelen aan, die, de magtige lans in het midden vattende, dezelve in draaijende kringen rondzwaaid; zoodra echter de aanvallers hem nabij kwamen, wendde hij de lans, en hield haar dwars, gelijk een slagboom, met uitgestrekte armen voor zich, en nu moest het ijzeren wapen uig breken, de arm des kampioens verlammen, of zijnen tegenpartij in zijnen wilden aandrang ter neder storten.

De kamp met den zwaren, knoestigen knods, was de vreeselijkste; hier streed man tegen man; het was uitgemeakt, dat de slagen slechts op den knods van den tegenpartij gerigt en met deze slechts opgevangen mogten worden; nogtans had in dit spiegelgevecht dikwijls een ongeluk plaats; want ook de bekwaamste hanteerders van dit wapen konden niet altijd de kracht hunner slagen beheerschen en berekenen; de splinters der knodsen vlogen in het rond en verwonden soms de verst afstaande toeschouwers. Om deze reden verdween dit wapentuig al ras uit de kampspelen, ofschoon de forsche Russen zich in den strijd nog van hetzelfde bleven bedienen.

Dit waren de wapenspelen der Bojaren en edelen, aan welke het volk en de lijfeigenen geen deel namen. De overwinnaar werd door de grijsaards en oudsten naar hunne inzichten benoemd. Wanneer een kaapstel dreigde gevaarlijk te worden, geboden zij halt, en werd aan hunne stem door de verhitte strijders geen gehoor gegeven, dan wierp de geestelijke het kruis tusschen hen, als wanneer zij oogenblikkelijk hunnen aanval staakten. De prijs van den overwinnaar was een beker mede, welken eene maagd, soms ook een kind, maar nimmer eene vrouw, den gelukkigen toereikte.

In het worstelen oefenden zich zoowel de aanzienlijken als de geringen, en, even als voor eeuwen, is het nog tegenwoordig met weinig of geene verandering, in gebruik. De kampvechters maakten den halsknoop van hun bont hemd los, de borst werd vrij, de mouwen waren hoog opgestroopt; zoo omvatten zij elkander met de gespierde armen, oog aan oog, elkanders adem inhalende; het boven-

lijf scheen dikwijls in rust, terwijl de beenen, door elkander geslingerd, in eene altijd durende beweging waren. Met eene voorbeeldelooze veerkracht hief de bijna ter aarde nedergedrukte zich weder op, en begon op nieuw den strijd. Wanneer de overwonnene op den grond lag, en van den overwinnaar eenen kus bekomen had, dan was de strijd geëindigd. Ik zag eens, dat een krachtig Rus, na eenen langen kampstrijd, eindelijk zijnen tegenpartij overwonnen hebbende, den afgematte als een klein kind op zijnen arm nam, en weg droeg.

De vuistkamp was slechts onder het gemeene volk in gebruik, maar ook bij hetzelfde zoo geliefkoosd, dat hij, in weerwil van het strenge verbod, nog onder de regering van de tweede *Catharina*, zelfs in St. Petersburg bedreven werd. Met groote bruin lederen vuisthandschoenen voorzien, die vooraf zorgvuldig door de veteranen, welke door hunne klopperijen tot deze eer geraakt waren, onderzocht werden; of er ook lood of steen in dezelve verborgen was, begon de kamp in massa. Het was eene algemeene vriendschappelijke kloppartij. Ondertusschen mogten de slagen regtstreeks slechts op den schouder, den nek en den rug vallen, maar niet op de borst, noch in het aangezicht. Wie zijn genoeg had, kon oogenblikkelijk met den kamp uitscheiden; ook was het geoorloofd, van tegenpartij te verwisselen, doch het was niet geoorloofd, dat er meer dan een te gelijk op denzelfden strijder los sloegen. Bij den strijd, man tegen man, golden dezelfde wetten; doch hier vielen de slagen nog zwaarder en krachtiger, en de wederzijdsche verbittering was grooter. De overwinnaar in het vuistgevecht verwierf genen dank; hij vond zijne belooning in het bewustzijn en in het zoete, streelende gevoel, slagen uitgedeeld en ontvangen te hebben.

The Graphic - Saturday 28 November 1914

The Russo-Turkish War.—There is in Count Ilya Tolstoy's "Reminiscences of Tolstoy," which is issued by Chapman and Hall, an allusion to the Russo-Turkish war of 1876. Tolstoy commanded a battery of artillery in the Crimean War. A party of Turkish prisoners had been brought into Tula, and the Tolstoy's drove out to see them:

I remember how we went into a big courtyard, surrounded by a stone wall, and saw a number of stalwart, good-looking men in red fezzes and loose blue breeches. Papa walked boldly up to them and entered into conversation. Some of them talked Russian and asked for cigarettes. He gave them cigarettes and money. Then he began to question them about their mode of life. He made great friends with them, and made two of the biggest wrestle, holding each other by the belt. Then one of the Turks wrestled with a Russian soldier.

"What good-looking, agreeable, gentle creatures!" said my father as we went away;